

osoby alebo na dobu určitú. Podľa stálej súdnej praxi Sb. n. s. čís. 5148, 5766, 6610) ustanovenie zákona čís. 66/1925 Sb. z. a n. platí aj pre plnenie v prípadoch podobných vymienku, ak majú účel zaopatrovací, najmä u zostarých rodičov. Rekurzny súd na základe zisteného skutkového stavu správne dospel k názoru, že v tomto prípade sú dané predpoklady pre použitie zákona čís. 66/1925 Sb. z. a n. aj hľadiac na to, že tu podľa hore uvedeného ide o výhradný — tedy nezbytný — zdroj obživy exekútky v jej starobe.

Čís. 15270.

Púhe vykonávanie domovníckych prác — hoci z príkazu vlastníka domu — nezakladá ešte domovnícku smluvu, jestliže sa z okolností nepodáva zrejma vôľa strán založiť domovnícky pomer.*)

(Rozh. z 9. júna 1936, Rv III 40/36.)

Vendelín K., zomr. manžel žalobkyne, bol sluhom žalovanej firmy a mal okrem 800 Kč mesačného platu v dome žalovanej firmy naturálny byt se svetlem a kúrením; žalobkyňa za mesačný plat 300 Kč upratovala kancelárie žalovanej firmy. Chodbu a schodište v dome čistili pôvodne nájomníci domu sami, keďže v dome nebolo domovníka, ale pozdejšie riaditeľ žalovanej firmy K. prikázal ústne žalobkyni a jej manželovi, že musia aj tieto práce konať, lebo ich inak v byte neponechá. Od toho času žalobkyňa po dobu niekoľko rokov denne zametala chodbu a schodište, raz do týždňa ich umývala a čistila dvere a obloky. Okrem toho otvárali žalobkyňa a jej manžel v noci bránu. Iné domovnícke práce nekonali a riaditeľ K. viac ráz sa výslovne vyjadril, že dvor a chodník pred domom nemusia čistiť, lebo ved' nie sú domovníkmi. Podľa stanoviska žalobkyne však došlo vykonávaním spomenutých domovníckych prác z príkazu riaditeľa žalovanej firmy k uzavreniu domovníckej smluvy a žalobou, o ktorú tu ide, domáhala sa žalobkyňa po smrti svojho manžela prisúdenia odmeny za konanie domovníckych prác. O b a n i ž š i e s ú d y žalobu zamietly z d ô v o d u, že k uzavreniu domovníckej smluvy nedošlo ani konkludentne, a že žalobkyňa konala spomenuté domovnícke práce len v rámci jej služebného pomeru ako upratovačka resp. v rámci služebného pomeru jej zomr. manžela za tohoto, tak že jej zvláštna odmena za ne neprislúcha.

N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť žalobkyne zamietol.

D ô v o d y :

Pracovný pomer domovnícky v smysle zákona čís. 82/1920 Sb. z. a n. môže byť podľa ustanovenia § 1, bodu 1 cit. zák. založený ústnou alebo písomnou smluvou alebo písomným prejavom vlastníka domu

*) Srov. Sb. n. s. čís. 6966, 14995 (úr. sb. čís. 2506).

alebo jeho oprávneného zástupcu, vydaným na základe kolektívnej zmluvy a doručeným zamestnancovi. Sám výkon domovníckych prác, uvedených v § 1, bode 2 cit. zák. domovnícku zmluvu nezakladá (srov. rozhodnutie Sb. n. s. č. 6966), jestliže z okolností nepodáva sa zrejme vôľa strán založiť domovnícky pomer. Žalobkyňou tvrdená a nižšími súdmi zistená okolnosť, že riaditeľ žalovanej K. dal príkaz zomr. Vendelínovi K., manželovi žalobkyne, ktorý bol u žalovanej zamestnaný ako sluha so stálym mesačným platom, a žalobkyni, ktorá za mesačných 300 Kč upratovala kancelárie žalovanej firmy, aby vykonávali tiež práce domovnícke, a že žalobkyňa a jej manžel tomuto príkazu vyhovel, nenahradzuje zákonom č. 82/1920 Sb. z. a n. v § 1 bode 1 predpísané náležitosti vzniku domovníckej zmluvy. Neobstojí preto tvrdenie dovolacej žiadosti, že domovnícka zmluva podľa citovaného zákona bola medzi žalobkyňou a žalovanou založená tým, že žalobkyňa vykonávala domovnícke práce z príkazu správou žalovanej. Zákon č. 82/1920 Sb. z. a n. ponecháva v § 4 vlastníkovi domu výslovne na vôli, aby domovnícke práce vykonával sám alebo ich dal obstarávať svojimi služebníkmi, a stanoví, že na týchto sa domovnícky zákon nevzťahuje. Z toho plynie, že nie každý, kto vykonáva práce domovnícke, je domovníkom podľa cit. zákona, ale len ten, ktorého domovnícky pomer bol založený spôsobom uvedeným v § 1 cit. zák. Z toho, že žalovaná vystavila žalobkyni potvrdenie zo dňa 27. júla 1933, že žalobkyňa je domovníčkou v jej dome a že v spore č. Cpr 557/33 pred pracovným súdom zavedenom uznala, že žalobkyňa je u nej domovníčkou, dá sa vyvodiť iba to, že žalobkyňa domovnícke práce konala, ale ani toto potvrdenie ani toto uznanie, že žalobkyňa je domovníčkou, nestačí pre nedostatok náležitostí uvedených v § 1 bode 1 zák. č. 82/1920 Sb. z. a n. k vzniku domovníckej zmluvy podľa tohoto zákona. Je preto správne zistenie odvolacieho súdu, že domovnícka zmluva podľa citovaného zákona medzi stranami uzavretá nebola, a že v dôsledku toho neobstojí žalobný nárok o tento zákon oprený. V dovolacej žiadosti prednesená okolnosť, že v spore č. j. Cpr 65/33 pracovného súdu v B. bolo pravoplatne rozhodnuté, že medzi stranami jestvoval pomer domovnícky, z citovaných spisov nevysvitá.

Čís. 15271.

Uplatňovanie nároku na náhradu škody, vyvodzovaného z konania, ktorého sa dopustil zamestnávateľ p o skončení služebného pomeru, nepatrí pred pracovný súd.

(Rozh. z 9. júna 1936, Rv III 344/36.)

Žalobkyňa domáhala sa u pracovného súdu žalobou, podanou na svojich bývalých zamestnávateľov: I.—II. žalovaných náhrady škody, ktorú údajne utrpela tým konaním žalovaných, že I. žalovaný napísal dňa 17. júna 1935 v liste II. žalovanému o odbornej spôsobilosti žalob-